

2 Söndagen efter Trettondedagen

2 Årg. Ev. Joh. 4:5-26

I.N.J

"Om du visste vad Gud har att ge" hörde vi Jesus säga till kvinnan vid brunnen i Sykar. Och hon blir ju så klart nyfiken. Vad är detta för något? Ett vatten som gör att man inte behöver dricka igen? Självklart vill hon ha det. "Herre" säger hon, "ge mig det vattnet, så att jag aldrig blir törstig och behöver gå hit efter vatten."

Hon tar alltså Jesu ord bokstavligt. Men Jesus talar inte om brunnsvattnet, utan på ett ganska underfundigt sätt om Gud. Det är Gud som är "livets källa" – för att citera överskriften i evangelieboken idag – alltså den som skänker verkligt liv – den förutan livet inte skulle finnas och ingen kunnat leva.

Inom varje människa finns det en törst efter Gud. Hur det känns att vara törstig efter vanligt vatten – det vet vi nog alla. Törsten efter Gud kan ibland vara så stark att det känns i hela kroppen. Precis som författaren till den 63:e psalmen i Psaltaren: *"Gud, min Gud, dig söker jag, min själ törstar efter dig, min kropp längtar efter dig, som ett kargt och uttorkat land"* (Ps. 63:2).

Men längtar verkligen alla efter Gud? Visst det finns annat människor törstar efter – det är sant – sådant de försöker ersätta Gud med: makt till exempel, inflytande, berömmelse, pengar, de senaste inneprylarna, framgång och jordisk lycka här på jorden. Men att försöka släcka sin djupaste törst med sådant, det hjälper inte. Inget kan ersätta Gud. Han är vårt ursprung – alltså den som skapat oss och velat vårt liv. Men han är också vårt mål. Jag tänker på Augustinus ord: "Du, o Gud, har skapat mig till dig och mitt hjärta är oroligt till dess att det finner ro hos dig".

Det är därför Jesus säger som han gör: *"Om du visste vad Gud har att ge"*. Det är inte lite det. Att tro på Gud och leva som hans barn, det ger livet mening och mål. Det är när vi kommer till "livets källa" - vi blir dem vi är menade att vara. När vi finner Gud – då hittar vi oss själva. Och det är inte ett inskränkt liv – omgärdat av en massa bud och förbud. Vad *"Gud har att ge"*, är inte moralkakor och pekpinningar, inte en tvångströja och en sur och trumpen min. Nej, vi blir levande. Vi grönskar, som träd *"planterade vid vattenbäckar"* (Ps 1:3). Eller som Jesus formulerar saken: *"Den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig"*.

"Jag ger honom"? Vad betyder det? Jo, att Gud har låtit "livets källa" bryta fram här på jorden, öppnat livsflödet mellan honom och oss – alldeles konkret - i Jesu person, i hans gestalt, i hans ord och gärningar. Jesus har ju visat för oss vem Gud är. Ja, du hörde rätt! I Jesus blir Gud tydlig. Vi får en autentisk bild av Gud som

ersätter och korregerar våra ofta skeva och suddiga bilder av honom. *"Ingen har någonsin sett Gud"* skriver aposteln Johannes, *"Den ende Sonen, själv Gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss"* (Joh. 1:18).

Törsten efter Gud, den kan därför bara Jesus stilla. Och det fantastiska är att vi inte behöver ägna möda och kraft åt att bygga rörledningar upp till himmelen för att få del av livets vatten. Inte heller bygga reservoarer så att det inte går till spillo. Nej, källan springer fram här på jorden – den flödar ständigt - och alla har vi fri tillgång till den. Jesus har visat det! Jag vet inte om du tänkte på det när du hörde evangeliet att Jesus inte låter något hindra honom från att räcka det levande vattnet- Han satte sig över de *rasfördomar* som fanns på den tiden. Judar och samarier hatade varandra så till den grad att det faktiskt var förenat med livsfara att som Jesus gjorde – han var ju jude – ta vägen in i en samarisk by.

Han vet, dessutom, att kvinnan tillhör *en annan religion*, men möter henne – inte överlägset eller med förakt – utan med respekt. Och han bryr sig inte ett dugg om *den uppförandekod* som gällde i samtiden, att en man aldrig gav sig i samspråk med en kvinna – som dessutom ansågs intellektuellt underlägsen och var icke vittnesgill. Det därför Johannes skriver att lärjungarna *"blev förvånade över att han talade med en kvinna"*. Och inte heller det faktum att kvinnan tydligen inte levt ett anständigt liv – hon hade ju haft fem men och den hon nu hade vare inte hennes – inte ens en människas synd och tillkortakommanden hindrar honom. Det är verkligen *"kärlek från vår Gud"* som strömmar fram till alla människor. Som en mäktig livsvåg bryter Jesus väg för att alla skall få tillgång till *"det levande vattnet"* och få släcka törsten i *"livets källa"*.

"Om du visste vad Gud har att ge" – sade Jesus alltså till kvinnan – och samma ord riktar han idag till dig och mig. Det finns inget som hindrar att man sträcker fram sina tomma händer, formar dem som en skål, fyller den till brädden och dricker. Det är det som är evangeliet. Vi får aldrig tro att det inte gäller oss. Jesus känner oss utan och innan. Han vet att vi behöver Gud – hans kärlek, hans förlåtelse, hans frid och hans kraft. Vi behöver inte ens tala om för honom allt dumt och skämmigt vi har gjort. Han vet det redan. Men i *"livets källa"* finns förlåtelsen. Och här i vår gudstjänst i S:t Clemens bryter den källan fram – i evangeliets ord – i avlösningens försäkran – i brödet som bryts och i vinet som delas. Det är inga tomma symboler. I och genom dem talar han till oss – lika verkligt som han talade till den samariska kvinnan. Och vi får svara som hon på hans tilltal: *"Herre, ge mig det vattnet"*. Ja,

*...stilla min törst med det levande vatten,
varav ej världen det ringaste vet.
Var mig en skinande eldstod om natten,
var mig en molnstod när dagen är het.*

*Du är den flödande salighetsbrunnen
Du är den levande källan för mig
Du är min glädje, av dig blev jag funnen
Allt jag behöver det har jag i dig.*

Just så är det! Precis om Jesu sade: *"Om du visste vad Gud har att ge"*. Amen.

Psalmer: 29 b, 236, 75, 703
Familjemässa i S:t Clemens, 2025-01-19